

جنگ یا صلح

در پاسخ به پیام نهضت آزادی

علی محمدی حائری (عین. صاد)

www.ketab.ir

صفایى ۱۳۷۸-۱۳۷۹
جنگ، یا صلح / نهضت آزادی / علی صفایی حائری (عین-صاد)

فرد: انتشارات لیلۃ القدر
۲۰ ص.

فیبا

نهضت آزادی ایران

حزب‌های سیاسی - ایران

DSR ۱۵۳۵

۹۵۵ / ۸۲۴۴۵۲

۸۴۵۱۱۸

۹۷۸-۹۶۴-۷۸۳-۸۳-۰۰

سرشناسه:

عنوان و نام پدیدآور:

مشخصات نشر:

مشخصات ظاهری:

وضعیت فهرست‌نویسی:

موضوع:

موضوع:

رده بندی کنگره:

رده بندی دیویی:

شماره کتابشناسی ملی:

شابک:

جنگ یا صلح؛ در پاسخ به پیام نهضت آزادی

علی صفایی حائری (عین-صاد)

■ چاپ سوم: ۱۴۰۳

■ چاپ: مؤسسه بوستان کتاب

■ شمارگان: ۵۰۰

■ تلفن مرکز فروش: ۰۲۵-۳۷۷۱۲۳۲۸ / ۰۲۲-۹۱۲۷۴۶۱

■ همه حقوق این اثر متعلق به ناشر است

انتشارات لیلۃ القدر
۰۲۵-۳۷۷۱۲۳۲۸

انتشارات ذکرا
۰۲۱-۸۶۰۴۵۷۸۰

فهرست

- مقدمه ناشر ۷
- مقدمه ۹
- دلیل پاسخ‌گویی ۹
- نوجه به موازین و اصول در برداشت‌ها ۱۰
- آثار محرومیت از موازین ۱۴
۱. برداشت‌ها از استقامتی ۱۴
۲. سرگردانی در اختلاف سوره ۱۵
- روش حرکت انبیا ۱۶
۱. مراحل حرکت ۱۸
۲. موازین حرکت ۲۰
۱. هدف ۲۵
۲. اهمیت ۲۶
- ۳ و ۴. تقویت حق و تضعیف باطل ۲۶
- علائم حیات انقلاب بر اساس موازین ۲۷
۳. اصول مبارزه ۲۷
- تحلیل و بررسی ۲۹
۱. ضرورت جنگ بر اساس موازین ۲۹
۲. جنگ و قتال مرحله نهایی دعوت ۳۱

مقدمه ناشر

نهضت آزادی ایران به دبیرکلی آقای مهندس مهدی بازرگان تا زمان بازپس گیری خرمشهر توسط رزمندگان ایرانی و درخواست عراق برای پایان دادن به مسئله جنگ، موافق جنگ با عراق بودند؛ ولی پس از آن، با توجه به شرایط جدید، نظر خویش را تغییر دادند و خواستار صلح با صدام شدند.

این نهضت در ابتدا در نظر خود و سپس در جامعه، با طرح ادله دینی برای توقف جنگ، بر این مسئله اصرار داشتند؛ تا جایی که نامه‌های سرگشاده به مسئولان و به ویژه مرحوم امام خمینی نوشتند و منتشر کردند. مرحوم امام بنا بر مصالحی، به این نظرها پاسخ مستقیم ندادند؛ تنها در پیام حج سال ۱۳۶۵ در میان نکات کلی که درباره وضعیت جهان اسلام و ایران بیان داشتند، به اشکال‌های نهضت آزادی به ادامه جنگ، اشاراتی کردند و آنها را پاسخ دادند.

نهضت آزادی در تاریخ ۵ شهریور ۱۳۶۵ نامه سرگشاده دیگری به مرحوم امام خمینی نوشتند و در آن، ضمن پاسخگویی به نکات مطرح شده در پیام حج امام، با اصرار بر قرآنی و دینی بودن نظر خود، شواهدی از قرآن، روایات و سیره اهل بیت در موافقت با نظر خود بیان کردند. پس از چند روز این نامه سرگشاده و پیام عمومی خود را به طور اختصاصی برای چند تن از علمای حوزه ارسال کردند تا نظر آنان را درباره مواضع خود جویا شوند. یکی از این بزرگان، مرحوم استاد علی صفایی حائری بود. ایشان در پاسخ به این پیام،

در ابتدا اصول استنباط از منابع قرآنی و روایی و سیره اهل بیت در موضوعات اجتماعی و سیاسی را بیان، و براساس این موازین، درباره مسئله پایان جنگ اعلام نظر کردند. امروز «جنگ ایران و عراق» یک مسئله تاریخی قلمداد می‌شود که زمانش به پایان رسیده، ولی تاریخ «اصول سیاسی اسلام در نحوه برخورد با دشمن» که در این جزوه کوچک مطرح شده، هیچ‌گاه به پایان نمی‌رسد و می‌توان با استفاده از این دیدگاه و با عبرت از آن تاریخ، از دیگر گرده‌های تاریخی که بی‌شبهات به مسئله پایان جنگ نیست، به سلامت عبور کرد.

در ویرایش جدید این کتاب، بخش‌های مختلف کتاب، عنوان‌گذاری شده است و هر کجا پاسخ استاد مستقیماً ناظر به بخش خاصی از پیام نهضت آزادی بوده، آن بخش از پیام نهضت آزادی در پانویس آورده شده است. همچنین ناشر دو دسته پانویس دیگر را نیز افزوده است:

۱. ابهام‌زدایی از برخی عبارات‌ها که به دو طریق صورت گرفته است: توضیح مختصر عبارت‌ها، و ارجاع به دیگر کتاب‌های استاد صفایی حائری.

۲. ذکر آدرس آیات قرآن و منبع روایات و ترجمه آنها، در صورتی که ترجمه کامل آنها در متن نیامده باشد. این مطالب نیز تنها در پانویس آمده است. بنابراین ترجمه‌های موجود در متن، به نویسنده تعلق دارد.

این کتاب، هم در روش‌های صحیح استنباط مباحث روز و هم درباره مراتب نحوه برخورد با دشمن، به مثابه یک کارگاه عملی است که می‌توان نتایج نوع نگاه استاد به قرآن، روایات و سیره اهل بیت را در آن ملاحظه کرد.

[مقدمه]

روز پنجشنبه ۲۷ شهریور ۶۵، پیام نهضت آزادی را که ارسال داشته بودید، دریافت کردم. از توجه و محبت شما سپاسگزار شدم. شاید جای تعجب باشد که آدم گمنام و برکناری مثل من که هیچ خاکی هم قبولش نمی‌کند، در ذهن دقیق نهضت جایی داشته باشد، تا آنجا که آدرس و نشانی، هر چند ناقص، از او داشته باشد. ولی من تعجب نکردم؛ چون این طبیعی است که اب دنبال چاله بگردد و به زمینه‌های مناسب و مسئله‌دار و مطرود توجه بشود.

[دلیل پاسخ‌گویی]

آنچه که باعث شد که با تراکم کارها به پاسخ پیام فکر کنم و آخر، پس از چند روز مزاحمتان بشوم، چند نکته بود.

۱. حرف‌هایی هست که از زبان من که در این نمد کلاهی ندارم، بهتر جذب و یا لااقل شنیده می‌شود؛ چون نه شانی دارم و نه وابسته و ضعیف هستم که به خاطر عزت و وجاهت، به تظاهر و ریا و یا تقیه و مماشات روی بیاورم.